

Віе мене чекайте на Скопје.“
И отиде Секула Детенце
Онъ отиде во Стамбола града
Во Стамбола до Султанъ Мурата;
Съ поклони на Султанъ Мурата,
Му целива рѣка и колено,
Му говоре Секула Детенце:
„Честить, цару, отъ сега до века!
Що је тая мѣка отъ Арапи,
Що шетаеть по наша-та земя!
Да ми клавать кралеви во синджиръ!“
Отговоре цар-отъ Султанъ Муратъ:
„Мои синко, Секула Детенце!
Донеси ми едн' Арапска глава,
Ке ти да'амъ петна'есть товара,
Дробно хазно 'се жѣлти флорини.“
Кога дочу Секула Детенце,
Отъ дивани долу онъ съ свали,
Отъ коньски зобникъ глава искара,
Иъ изтаркаля предъ Султанъ Мурата,
Тригодишна треска ми го стресе,
И веле на Секула Детенце:
„Слушай мене, Соколово дете!
Арапи-те во твоя рѣка сетъ,
Мѣртви сакамъ ти да ми ги носишь;
Немой живи, да ги богъ обіе!“
Па му даде петна'есть товара,
Дробно хазно 'се чисти флорини.
Право тегне Секула Детенце
Право тегне на широко Скопје,
На манастиръ свѣти Димитріа,
Нему десеть товари приложи,
Петъ товари за ладна ме'ана.
Па си найде шесть добри юнаци.
„Поможи богъ, шесть добри юнака!“
„Далъ богъ добро, Секула Детенце!“ —
„Айте мои вуйковци, чичовци,
Да седнине на ладна меана!“
Ка седнаха седумъ добри краля,
Ка седнаха на ладна ме'ана,